

PAM JENOFF

Saadiku tütar

Pam Jenoff
The Ambassador's Daughter
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2013 by Pam Jenoff
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01305216
ISBN 978-9949-25-865-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Armsa isa mälestuseks.

PROLOOG

Ma kõnnin läbi jaama ja madalale vajunud päike valgustab Lehrer Bahnhofi lagunevaid võlve. Salvav hilissügisene tuuleil puhub tuvid sarikatelt lendu ja ma tõmban kasukahõlmad külmavarjuks koomale. Sel teisipäevaõhtul on inimesi hõredalt, perroonide ääres ei seisa tavapäraseid ronge, millest astuks välja reisijaid. Kaugel parremal seisab üksik vagun, vaikne ja pime.

Olin olnud väga üllatunud, saades telegrammi, mis teatas, et Stefan tuleb tagasi rongiga. Sestpeale kui liitlasväed olid pommitanud raudteid, oli rongiliiklus peaaegu välja surnud. Vähe-masti nõnda kirjutavad ajalehed, kusjuures kõiges, alates sellest, et meil pole uusi torusid, mille abiga taastada veesüsteemi – see mure on surunud meid tagasi saja aasta tagusesse aega –, kuni selleni, et meil pole kusagilt saada värsket piima, öeldakse olevat süüdi rikkis rongid ja Briti mereblokaad. Kui ma ses hüljatud raudteejaamas ringi vaatan, näib lehtedes kirjutatu mulle peaaegu usutav.

Mu silme ette kerkib Stefani nägu. Päevast, kui me selsamal platvormil hüvasti jätsime, on möödunud üle nelja aasta. Stefani kaela ümber rippus pärg, mille olin talle värskeltkorjatud astritest pununud. “Ära mine,” anusin viimast korda. Stefan polnud loodud sõduriks: tal oli ümar ja õrn nägu ning suured pruunid silmad,

mis ütlesid, et ta ei saaks iial kellelegi haiget teha. Aga oli hilja – ta oli kahe nädala eest käinud värbamiskeskuses, ilma et talle oleks tulnud mingitki sõjaväekutset, ja saabunud koju dokumentidega, mis nõudsid temalt sõttaminekut. Sõda tuleb lühike, ütlesid kõik. Serblased ei saa oma ratsude ja mõõkadega kuidagi vastu keisri tankidele ja lennukitele. Sõdimine lõppeb paari nädalaga ja kõik poisid tahtsid saada sõjast osa enne, kui see läbi on.

Suletavast kioskist tuleb seisnud ersatskohvi lõhna. Vaatan üle öla sellest mööda, jaama kriiksuvate uste poole, mis tuulega kinni ja lahti kiiguvad. Minu asemel oleks pidanud Stefanile vastu tulema keegi tähtsam isik. Ta on ju ometi lahingus haavata saanud sõdur. Mis veel tähtsam: ta on ainus noormees meie Berliini juudi-enklaavist, kes läks sõtta ja tuleb sealt elusana tagasi. Ma ei tea, mida ma ootasin. Päris sõjaväeorkestrit ja reportereid poleks ju vaja olnud, aga kohaliku sõjanõukogu esindus oleks võinud küll kohale tulla. Aga see kunagi uhkusega loodud veteraniühendus oli tegevuse lõpetanud. Keegi ei tahtnud enam seostada end sõjaga ega taluda inimeste põlglikke pilke ja küsimusi selle kohta, miks nad polnud tööga hakkama saanud.

Möödub viisteist minutit, isegi kakskümmend. Pigistan kõvemini õhukesest nahast kindaid, mille olen surunud peos niiskeks, kortsunud palliks. Surun maha tungi edasi-tagasi tammuda ja sean sammud piletimüügiputka poole, küsimaks, kas nad oskavad öelda, millal järgmine rong saabub. Põikan ümber pakikäru, mis on keeratud tagurpidi ja jäetud vedelema keset jaamahoonet. Mu kleidisaba jääb millegi taha kinni ja ma seisatan, et palistus vabastada. See pole nael ega lauajupp, maas istub hoopis räpane pikajuukseline mees, rõve sidemehunnik kohal, kus oli kunagi olnud tema parem jalg.

“*Bitte...*” kähistab ta ja ma astun kohkunult sammu tagasi. “Ma ei tahtnud teid ehmatada.” Ta on samuti sõdur, õigemini oli. Mehe

räbaldunud vormirõivad on vaevu äratuntavad. Otsin kotist mündi ja pingutan, et mitte selle järele küünitava käe eest eemale tõmbuda. Aga sisimas ma võpatan. Kas Stefan näeb nüüd välja samasugune nagu see õnnetu olend siin?

Jaama nurga tagant pimedusest kostab pikk ja madal vile ja ma tõstan pea. Hetk hiljem ilmub nähtavale rong, mis saabub perrooni äärde. Rong sõidab nii aeglaselt, et jääb mulje, justkui polekski sel mootorit ja see veereb lihtsalt kallakut mööda alla. Vedurikorstnast tõuseb suuri suitsupahvakaid, mis täidavad kogu jaama. Lähen perrooni poole ja kissitan, et läbi suitsupilve midagi näha, ning mu süda hakkab kloppima.

Rong jääb pidurite kriginal seisma. Uksed avanevad piinava aeglusega ja paar meest astub välja, mõni on vormirõivais, mõni linnariietes. Otsin tulijate hulgast Stefanit, teades, et teda nende hulgas pole.

Kui perroon on peaaegu tühi, lükkab õde ühest vagunist välja ratastooli. Astun neile sammu vastu ja seisatan taas. Ratas-
toolis istuja pole Stefan, see on üks vana mees, kes on vajunud nii kühmu, et näen vaid tema kiilanevat pealage. Õde kohmitseb ratastooliga ja kui tagarattad rongiukse juures takerduvad, ruttan teda aitama.

Minu lähenedes ajab mees end pisut sirgu. See on Stefan, taipan ja hammustan nii kõvasti huulde, et tunnen vere maitset. Suur arm, mis jookseb tema paremalt meelegohalt lõuani, ja kiilaspäisus teevad ta peaaegu äratundmatuks. Aga kõige hullemad on tema käed, kondised ja värisuvad. Mu peas keerleb mõtetetorm, kui ma püüan mõista õudusi, mis võivad ühe mehe paari aastaga kümneid aastaid vanemaks teha.

Stefan vaatab mind tühja vesise pilguga, lausumata sõnagi. "Tere, kallis," saan ma suust ja puudutan huultega tema paberkuiva põske.

Ta sirutab väriseva käe minu poole. “Lähme koju,” kraaksatab ta ja kui tema sõrmed sulguvad mu randme ümber nagu jääne surm, ei suuda ma karjatust kauem tagasi hoida.

Avan silmad ja ajan end pimeduses istuli, karjudes ikka veel.

ESIMENE OSA

Pariis, detsember 1918

1

Sõidan rattaga läbi Jardin des Tuileries' ja manööverdan hoolikalt märjal kruusateel, libedate kohtade vahel. Detsembriõhk on karge ja töötab lund ning raagus kastanioksad kaarduvad mu kohal nagu saablid. Ehmunud orav silkab marmorkuju taha peitu. Mu juuksed tulevad soengust lahti, need lehvivad purjena mu selja taga ning ma väntan aina kiiremini ja kiiremini, kuni taban end mõttelt, et suudan korraks unustada, et olen Pariisis.

Siia tulla polnud minu otsus. "Mind kutsuti rahukonverentsile," teatas isa mulle vähem kui kuu aega tagasi. Varem oli ta vandunud, et ei taha mingil juhul Versailles' komejandis osaleda, ja Timesist konverentsi ettevalmistuse kohta lugedes pidevalt torisenud. "Onu Walter arvab..." lisas ta nagu ikka. Edasi ma ei kuulanud. Ema vanem vend, tööstur, kes oli võtnud üle oma isa elektroonikafirma ja sõda kõvasti toetanud, ei saanud ise rahukonverentsile minna. Aga ta tahtis siiski, et tema hääl oleks laua ääres kuuldav, ega mällanud seepärast oodata, millal sakslased ametliku kutse saavad. Nii oli ta hankinud kutse mu isale, sõja ajal Oxfordis viibinud akadeemikule, et too rahukonverentsil viibijaile nõu annaks. Isa selgitas, et meil tuleb kohal olla enne, kui Wilsoni laev randub. Pakkisime oma renditud linnamajas kõik asjad kiiresti kokku ja läksime Doveris laevale.

Pargi lõppu jõudes ja kiirust maha võttes mõtlen ma sellele, et ka isa polnud tulnud siia hea meelega. Tänav on paksult täis autosid ja kaubikuid ja busse ning paar hirmunud hobust püüab liikluse keskel vedada kaarikut. Kui me Calais's Pariisi suunduvale rongile istusime, oli isa murelikult habet silitanud. Asi polnud ainult selles, et ta pidi maha jätma ülikooli, uurimistööd ja õpetajaameti, mida ta nii väga armastas, ning astuma maailma poliitikalava eredasse rambivalgusse. Me oleme lüüa saanud rahvas, peksupoisid, ja Prantsusmaa pealinnas, mida me enne sõda nii armsaks pidasime, peetakse meid nüüd vaenlaseks. Inglismaal oli asi olnud niigi halb. Isa akadeemikustaatus säästis teda vanglast, kuhu väga paljud saksa mehed sattusid, kuid me olime võõrad ja ülikoolis vaadati meid altkulmu. Ma ei saanud kanda rinnas sõjalinti nagu upsakad briti tüdrukud, kel kihlatu sõjas võitlemas, sest minu peigmees oli vales leeris. Aga Oxfordist väljas oli mul tänu aktsendivabale inglise keelele võrdlemisi lihtne massi sulanduda. Siin teavad inimesed, kes me oleme, või vähemasti saavad nad seda teada kohe, kui konverents ametlikult algab. Meid hakatakse süüdistama iga nurga peal.

Mu kleidisaba hõljub tuules, kui ma ratta seljast maha ronin. Õnneks pole mu aluselikul võrusid, mis tegid rattasõidu nii keeruliseks. *Rue Camboni* hooned säravad ja nende šarpnelliauke täis fassaadid on kaetud värskel lumega. Tõstan pilgu lõputult üksteise otsa laotud korteritele ja imestan nende kompaktsuse üle, mis annab silmad ette isegi Londoni rahvarohkematele majadele. Kuidas nad küll niisugustes korterites elavad? Vahel on mul tunne, et mind lammatab pelgalt nende silmitsemine. Ma olen üles kasvanud Berliinis ja seega pole linnaelu mulle võõras. Aga siin on kõik palju suurem: laiad liiklusest ummistatud tänavad, uhked väljakud veel uhkemais kinni. Ka kõnniteed on ummistunud triibulise madala varikatusega juustupoe sabas seisjatest ja inimestest, kes seisavad šokolaadipoe ees, kus silt lubab kella kolmest piiratud gust värsket šokolaadi.